

Lakatlan csillag csöndjét

*Beprogramozott-mosolyú
angyal, úristen darazsa kering
fejed fölött, kísér naponta,
füledbe duruzsol, bekapcsolja
az örök-egyhangú nagylemezt:
hogy miért a széllel szemben, minek
a kereszt, ha megvásárolható
az út a Golgotára, ha
a Kozmikus Komfort józan-szelíd
polgárává avathat, ha tiéd
lehet végül is a kipreparált
vágyak gyönyörű lepkegyűjteménye,
Jákob létráján a következő fok,
s hiteget, ígér négy keréken
guruló kéjlakot, madonnaarcú
kurvát szeretkezési célra,
haza helyett lakatlan csillag
csöndjét, cserébe csak a hitedet,
csak a hajlott gerinc egyszólamú
furulyajátékát akarja, csak
zabolát makrancos akaratodra,
s hogy érdekesebb szavaid kavicsát
vedd ki a nyelved alól, fordított
Demoszthenész, felejtsd el
az emberi beszédet, vissza,
vissza a tagolatlan makogásig.*

Bartók

Ez a zene nem ringat önfeledt
 álmodozásba, könyörületet
 nem ismer, aknát telepít
 a kifinomult hallójáratokba.
 Élvezeti cikké nem aljasul,
 nem lop édes harmóniát füllünkbe.
 Űzött vadak sikolya, visszafojtott
 sírás, káromkodás, keréketört
 forradalmak csontrecsegése
 kavarog sodró örvényeiben.
 Kardpengefénye lemeztelenít
 mindent, ami hazug; dallamcikornyák,
 fals nóták mézesmadzagján kérődző
 hamis önkívülethez nincs köze.
 Gyémántkemény kristályalakzatokból,
 betonból és vasból építkeznek.
 Ez a zene neked szól és nekem,
 csokornyakkendő és frakk nélkül is
 hallhatod, a koncertteremből
 zöld tüdejű fák, madarak közé
 az utcára kilép. Országhatár,
 vízum előtte érvénytelenek.
 Gyökértől ágig, ágtól csillagig
 tágítja lélegzetünk, szabadabb,
 teljesebb önmagunkig, s azon is túl
 esendő létünk fölé, múlhatatlan
 árvaságából hidat verve hozzánk.